

ת"פ 42882/08/18 - מדינת ישראל ע"י נגד מחמד אלזעטרי ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42882-08-18 מדינת ישראל נ' אלזעטרי

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י ב"כ גב' אביה בניסטי, מתמחה
תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

מחמד אלזעטרי ע"י ב"כ עוה"ד אחמד נאצר א-דין

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המקורי, בכך שביום 7.1.2018, עבד כשומר סף במועדון בירושלים. המתלונן הגיע לכניסה של המועדון לאחר ששתה אלכוהול וניסה להיכנס. הנאשם הפציר במתלונן לעזוב את המקום וכשסירב, החל עימות בין השניים. במהלך העימות, דחף הנאשם את המתלונן ונתן לו אגרופים לכיוון פלג הגוף העליון והפנים, כאשר כתוצאה מהמכות, נקרעה חולצתו של המתלונן ונשברו לו 2 שיניים קדמיות והוא נזקק לטיפול רפואי וביצוע שחזור שיניים. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. התשל"ז - 1977.

מהלך הדיון

הנאשם הודה והורשע בכתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, כאשר המאשימה הסכימה להגביל עצמה לשבעה חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם נשלח לשירות המבחן, שנתבקש, בין היתר, לבחון גם את שאלת הרשעת הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים. מהתסקיר הראשון בחודש אפריל 2021 עולה, כי הנאשם רווק כבן 27, בן למשפחה נורמטיבית. הוא סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות ולמד מכונאות רכב לאחר מכן, אך לא השלים את הנדרש להסמכתו. לאחר מכן עבד בעבודות שונות, בין היתר באבטחה, התחום המועדף עליו. הנאשם עובד כיום כעוזר טבח במסעדה. כיום מגויסת המשפחה לטיפול באמו של הנאשם שחלתה במחלה קשה. לנאשם אין רישום פלילי. אשר לעבירה, התקשה הנאשם לקבל אחריות. לטענתו, פעל להגנה עצמית באופן אינסטינקטיבי, אל מול לקוח שהיה

עמוד 1

בגילופין ותקף אותו. הוא סבר כי פגיעותיו של המתלונן לא נבעו מתגובתו הגופנית. הנאשם שלל נזקקות טיפולית. שירות המבחן התרשם מנאשם מופנם המתקשה לשתף ברגשותיו, המגיע מרקע נורמטיבי וחיובי. הנאשם מתרכז בנזקים הנגרמים לו וחווה את ניהול ההליך הפלילי נגדו כעוול, שעה שלטעמו פעל במסגרת מילוי תפקידו כמאבטח. הנאשם מתקשה בהתבוננות פנימית וייתכן שמתקשה בריסון עצמי. הנאשם גילה תפקוד נורמטיבי יציב לאורך השנים ואלו הן גם שאיפותיו לעתיד לבוא. בהיעדר נזקקות טיפולית ובהיעדר קבלת אחריות מספקת, נמנע השירות מהמלצה טיפולית, והמליץ על הטלת עבודות שירות ומאסר מותנה.

לבקשת הנאשם ובא כוחו, נשלח הנאשם שוב לשירות המבחן, לאחר שהסניגור ביקש לבחון שוב את שאלת ביטול ההרשעה. בתסקיר הנוסף שהוגש בחודש יוני 2022 לא השתנתה התמונה באופן דרמטי, הגם שחל שיפור בקבלת האחריות מצד הנאשם והבעת הבנה גדולה יותר לחלקו באירוע. הנאשם לא שלל אפשרות של טיפול אם כי הסתייג מטיפול קבוצתי. כמו כן התנה את הדבר בקבלת עמדתו כי התנהגותו הייתה בגדר הגנה עצמית. בנסיבות אלו נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית, וסבר כי אם הנאשם יביע מוטיבציה טיפולית בעת הדיון, ניתן יהיה לשקול זאת במסגרת תקופת דחיה.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות

הנאשם נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות במינהל הקהילתי תלפיות מזרח בירושלים.

ראיות לעונש

במסגרת הראיות לעונש הוצגו לי תמונות החבלות שנגרמו למתלונן וכן צפיתי בסרטוני האבטחה שתיעדו את האירוע (ללא קול). אציין, כי הרושם המתקבל הוא, שהתנהגות הנאשם כלפי המתלונן חורגת מגדרי "הגנה עצמית", והרחקת המתלונן בכוח משערי המועדון נעשה בכוח רב מדי, שלא נדרש באותן נסיבות. לזכות הנאשם יצוין, כי זמן רב ניסה לדבר על לבו של המתלונן וביקש להרחיקו תוך שימוש בכוח מינימלי, ואולם המתלונן היה נחוש להיכנס למועדון ואף דחף אותו מספר פעמים. אלא שבהמשך, נדמה כי תגובת הנאשם לא הייתה מידתית ביחס להתנהגותו של המתלונן.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה עתרה להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל על הנאשם עונש שלא יפחת מ-7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

מאידך, הסניגור ביקש לבטל את ההרשעה ולהקל בעונשו של הנאשם.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, שהוא נגזרת של היחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המונח - עבירות אלימות חותרות תחת הערך המונח זכות האדם אדם לשלום גופו ונפשו. הנזק הנגרם כתוצאה מעבירות אלימות, הוא פגיעה בגופו, בנפשו, בביטחונו ואף בקניינו של אדם. בנסיבותינו, מידת הפגיעה בערך המונח היא בינונית לנוכח הנזק שנגרם למתלונן.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתוכננת, אלא בהתלהטות רוחות בין הצדדים, שהובילה לעימות ולהתנהלותו של הנאשם, כאשר למתלונן אשם תורם בעצם התנהגותו התוקפנית תחת השפעת אלכוהול. המתלונן דחף מספר פעמים את הנאשם בעמדת הכניסה, ואולם הנאשם הפריז בתגובתו כלפי התנהגות המתלונן ולכן התנהגותו אינה יכולה להצדיק הגנה עצמית. אציין כי חלק מהאירוע הוא רחוק מעיני המצלמות, כשהכוונה לסופו של האירוע. אציין עוד, כי המתלונן שיוצא מהמתחם עולה על מונית כשחולצתו קרועה והוא אינו נראה מדמם. הוא לא פונה לעזרת שוטרים שהיו בסביבה, אלא עלה על המונית ונסע. מכל מקום, בסופו של דבר הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכתב האישום, והוא אינו רשאי לטעון עובדות הסותרות את ממצאיו, לרבות החבלות שנגרמו, ולכן טענותיו בהקשר זה דינן להידחות. בסיכומי של יום, גם אם המתלונן היה תוקפני, נדמה כי תגובת הנאשם הייתה מופרזת וחרגה מהגנה עצמית. הנזק שנגרם למתלונן אינו מבוטל.

מדיניות הענישה הנוהגת - סקירת הפסיקה בנסיבות דומות מלמדת על טווח עונשי רחב המוטל על נאשמים. יחד עם זאת במסגרת רע"פ 6756/14 **בן חמו** נ' **מ"י** (15.1.2015), אישר בית המשפט העליון מתחם שנע בין של"ץ לבין מספר חודשי מאסר. גם בת"פ 62295-10-13 **מ"י** נ' **טליאז** (16.3.2016) שם הורשע הנאשם בתקיפה נמשכת בקרש שגרמה לחבלות מרובות ללא שברים, נקבע מתחם שבין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על תנאי ושל"ץ ועד 7 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, כפי שעתרה לכך המאשימה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40א' לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר באדם צעיר ונורמטיבי שגילה חריצות לאורך חייו עד היום, ויש לו שאיפות חיוביות. הוא קיבל אחריות חלקית למעשה, וחש שנעשה לו עוול ונהג בו בחוסר צדק, נוכח נסיבות המקרה. ניתן להבין את תחושותיו, אך יחד עם זאת, אזכיר כי הנאשם הודה בכתב האישום כפי שהוא במסגרת הסדר טיעון כשהוא מיוצג, ולכן אין להרהר אחר הודאתו. לטעמי, מעשיו של הנאשם במקרה זה אינם מאפיינים אותו, ועל-כן אין מקום להחמיר עמו יתר על המידה. עם זאת, הניסיון לשפר את סיכוייו של הנאשם לזכות בהמלצה חיובית יותר מצד שירות המבחן לא עלה יפה, בשל עמדותיו של הנאשם, שכאמור, אין להן אחיזה בכתב האישום ובסרטונים שהוצגו לי.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את

ע"פ 5985/13 אבן נ' מ"י (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. אשר לתנאי הראשון, אין מדובר באירוע קל-ערך, אך גם אין מדובר באירוע שעל-פניו אינו מאפשר ביטול הרשעה. אשר לתנאי השני, לא הובא לפניו ולו בדל ראיה, כי ייגרם נזק חריג לנאשם מעצם הרשעתו. אפשרתי לנאשם לפעול אל מול שירות המבחן ולנסות לשכנעו בהקשר זה, אך נדמה כי ההזדמנות החומצה. לפיכך, אין מקום לבטל את ההרשעה והיא תיוותר על כנה.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות, יש למקם את הנאשם בחלק הראשון של המתחם. בהיעדר המלצה על הטלת של"ץ ובהיעדר נימוקים כבדי משקל לסטות מהמלצת שירות המבחן בהקשר זה (היעדר המלצה טיפולית), יש מקום להטיל על הנאשם מאסר קצר בעבודות שירות.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 ימי מאסר שירוצו בעבודות שירות במנהל הקהילתי תלפיות בארמון הנציב בירושלים. תחילת העבודות ביום 13.9.2022 בשעה 08:00 בהתייצבות אצל הממונה בבאר שבע. הנאשם הוזהר שאם לא יבצע את העבודות כנדרש, ניתן יהיה להטיל עליו עונש מאסר חלופי, ללא מעורבות בית המשפט;

ב. 4 חודשי מאסר שלא ירוצו, אלא אם יעבור הנאשם כל עבירה של אלימות פיזית בתוך שנתיים מסיום עבודות השירות;

ג. קנס בסך 500 ₪, או יומיים מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם עד 4.9.2022. מורה על קיזוז הקנס מההפקדה שבתיק, על אף כל הודעת עיקול. ככל שתיוותר יתרת חובה, תשולם כפי שקבעתי. ככל שתיוותר יתרת זכות תוחזר לנאשם בכפוף להיעדר כל הוראת עיקול;

ד. פיצוי למתלונן ע"ת 1 בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 4.9.2022. מורה על קיזוז הפיצוי מההפקדה שבתיק, על אף כל הודעת עיקול. ככל שתיוותר יתרת חובה, תשולם כפי שקבעתי. ככל שתיוותר יתרת זכות תוחזר לנאשם בכפוף להיעדר כל הוראת עיקול;

יש לשלוח לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' בסיוון התשפ"ב, 19 יוני 2022, במעמד הצדדים.